

วันที่ ๑๐ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖

ระหว่าง { นางสาวประวีณา เทพนม ผู้ותרณ์
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น

อุทธรณ์นี้ ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก สถานประกอบกิจการตั้งอยู่เลขที่ ๓๐๐ หมู่ที่ ๘ ตำบลศาลาขาว อำเภอมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ได้รับคำสั่งนายกองคํการบรหการส่วนตำบล ศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้แก้ไข/ระงับ เหตุเดือดร้อนรำคาญ โดยให้หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง เนื่องจากการประกอบกิจการ ก่อให้เกิดปัญหามลพิษ ผู้อุทธรณ์ไม่เห็นด้วย ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ผ่านนายกองคํการบรหการส่วนตำบลศาลาขาว ขอให้พิจารณาทบทวนคำสั่ง

ผู้อุทธรณ์...

ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก สถานประกอบกิจการตั้งอยู่เลขที่ ๓๐๐ หมู่ที่ ๘ ตำบลศาลาขาว อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ถูกประชาชนร้องเรียนปัญหามลพิษจากการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติกกับองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวและศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรีว่า ได้รับผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว รวมทั้งมีคำแนะนำให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุงหลายครั้ง แต่ผู้อุทธรณ์ไม่ปฏิบัติ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และแก้ไขเพิ่มเติม ออกคำสั่งให้ผู้อุทธรณ์แก้ไข/ระงับเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นโดยหยุดประกอบกิจการทันทีจนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง

ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำสั่ง ยื่นอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ขอให้พิจารณาทบทวนคำสั่ง โดยโต้แย้งในประเด็นที่ว่า ๑) ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้ยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบกิจการแล้ว เมื่อครั้งที่มีการตรวจสอบเรื่องร้องเรียนจากประชาชนที่ได้รับความเดือดร้อนจากกลิ่นเหม็นเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้แนะนำและตกลงอนุโลมให้ประกอบกิจการต่อได้ โดยแจ้งให้จัดหาระบบบำบัดน้ำเสียให้ได้มาตรฐาน นำเข้าของวัสดุพลาสติกไม่ให้เกินกว่า ๒ วัน เพื่อทำความสะอาดให้แล้วเสร็จโดยเร็ว และไม่ให้มีการเก็บวัสดุไว้ระยะเวลานาน เพื่อป้องกันเป็นแหล่งก่อให้เกิดกลิ่นเหม็น ซึ่งผู้อุทธรณ์ได้ดำเนินการตามคำแนะนำดังกล่าวแล้ว ๒) การออกคำสั่งไม่มีการตรวจสอบข้อมูลในปัจจุบัน ไม่ได้แจ้งให้ทราบว่าปฏิบัติไม่ถูกต้องอย่างไร จุดใดต้องปรับปรุง และไม่มีการวัดค่าของการก่อให้เกิดความเดือดร้อนอย่างไร ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นข้อมูลประกอบการอุทธรณ์คำสั่งเพิ่มเติมว่า การประกอบกิจการไม่ได้ก่อให้เกิดความรบกวนหรือเหตุรำคาญแต่อย่างใด ผู้อุทธรณ์ไม่ได้เพิกเฉยและปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นมาโดยตลอด อยากให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาสถานที่ประกอบกิจการแต่ละแห่งตามความเป็นจริง การออกคำสั่งให้หยุดประกอบกิจการทันทีจะมีผลกระทบกับผู้อุทธรณ์และบริวารจะทำให้ขาดรายได้ และไม่มีแหล่งรายได้ทางอื่นมาชำระหนี้สิน

เจ้าพนักงานท้องถิ่นทำคำชี้แจงแก่ผู้อุทธรณ์ สรุปความได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ออกประกาศ เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทปั้นถุงพลาสติก ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๓ มีข้อกำหนดเบื้องต้นว่าด้วยการป้องกันมลพิษและการป้องกันเหตุรำคาญจากการประกอบกิจการการรีไซเคิลขยะ ประเภทปั้นถุงพลาสติก รวม ๙ ข้อ เมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๖๒ มีประชาชนร้องเรียนต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่า ได้รับผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ วันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๒ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า การประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ก่อให้เกิดผลกระทบจริงตามข้อร้องเรียน ต่อมาเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกคำสั่งที่ ๑๔๗/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ห้ามมิให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ ทุกชนิด โดยใช้เครื่องจักรกลที่ไม่ได้ขออนุญาตประกอบกิจการให้ถูกต้องตามกฎหมาย และหยุดประกอบกิจการจนกว่าจะได้ดำเนินการขออนุญาตประกอบกิจการให้ถูกต้องตามที่ระเบียบกฎหมายกำหนด วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓ ผู้อุทธรณ์ได้ยื่นคำขออนุญาตประกอบกิจการ และเจ้าพนักงานท้องถิ่นออกใบอนุญาตให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ ออกให้ ณ วันที่ ๒๒ มิถุนายน ๒๕๖๓ ใช้ได้ถึงวันที่ ๒๑ มิถุนายน ๒๕๖๔ ต่อมาวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า การประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ส่งผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็น จึงออกคำแนะนำเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ผู้อุทธรณ์แก้ไขปรับปรุง เพื่อไม่ให้เกิดปัญหาเหตุรำคาญต่อชุมชน วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๔ มีประชาชนร้องเรียนผ่านศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรีเรื่องกลิ่นเหม็นจากการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์ วันที่

๑๘ มิถุนายน ๒๕๖๔ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวร่วมกับเจ้าหน้าที่ของอำเภอเมืองสุพรรณบุรี ศูนย์ดำรงธรรมจังหวัดสุพรรณบุรี ร่วมประชุมและลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง ต่อมาเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ใช้อำนาจ ตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ (๒) (๓) (๔) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้น ของการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ให้ผูุ้ทธรณ์ถือปฏิบัติ เพื่อป้องกันแก้ไขเหตุรำคาญจากการประกอบกิจการ รวม ๙ ข้อ วันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ มีประชาชน ร้องเรียนผ่านศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรี เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวได้ลงพื้นที่ ตรวจสอบข้อเท็จจริง และเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้มีหนังสือ ที่ สพ ๗๖๑๐๖/๑๒๙ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ แจ้งผูุ้ทธรณ์ให้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงปัญหามลพิษเรื่องกลิ่นเหม็นและปฏิบัติตามประกาศองค์การบริหารส่วนตำบล ศาลาขาว เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๔ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ต่อมาวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๖๕ ผูุ้ทธรณ์มีหนังสือขอผ่อนผันการประกอบกิจการชักล้าง ถูพลาสติกและปรับปรุงบ่อบำบัดน้ำเสีย เนื่องจากไม่มีงบประมาณ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงใช้อำนาจตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ (๒) (๓) (๔) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติสภาพัฒนาการและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การผ่อนผันให้ ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ผ่อนผันให้ผูุ้ทธรณ์ประกอบกิจการ ต่อไปได้ แต่ต้องป้องกันและแก้ไขไม่ให้เกิดเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น กำหนดให้ผูุ้ทธรณ์ต้องปฏิบัติ รวม ๙ ข้อ และสงวนสิทธิที่จะยกเลิกการผ่อนผันได้ ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวมีคำสั่ง ที่ ๒๑๗/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ แต่งตั้งคณะกรรมการตรวจสอบการขออนุญาตประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ โดยเมื่อวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๖๕ คณะกรรมการฯ ได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง เห็นควรผ่อนผันให้ผูุ้ทธรณ์ ประกอบกิจการต่อและแจ้งให้แก้ไขปรับปรุงปัญหาเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ศาลาขาวลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงและได้ให้คำแนะนำตามแบบตรวจแนะนำเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๕๖๕ แนะนำให้ผูุ้ทธรณ์แก้ไขปรับปรุงการประกอบกิจการ ไม่ให้ส่งผลกระทบต่อเรื่องกลิ่นเหม็นต่อประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง ต่อมาวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ เจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริงพบว่า การประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์ ยังคงมีผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็น จึงออกคำแนะนำตามแบบตรวจแนะนำเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ให้ผูุ้ทธรณ์ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ อย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ ผูุ้ทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถูพลาสติกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ จริง และไม่ได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการแต่อย่างใด เพียงแต่ได้รับการผ่อนผันให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและ วัสดุอื่น ๆ ได้ แต่ถ้าเกิดปัญหามลภาวะอันเป็นพิษต่อสิ่งแวดล้อม องค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวสามารถยกเลิก การผ่อนผันได้ทันที โดยไม่ต้องแจ้งเตือนแต่อย่างใด อีกทั้งเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว ได้ให้คำแนะนำเรื่องการบำบัดน้ำเสียและแจ้งให้ผูุ้ทธรณ์แก้ไขปัญหาเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็นแล้ว หลายครั้ง แต่ผูุ้ทธรณ์ไม่สามารถแก้ไขปัญหาระยะกลิ่นเหม็นได้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งตามที่ผูุ้ทธรณ์นี้

คณะเจ้าหน้าที่ของศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี กรมอนามัย เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๖ มกราคม ๒๕๖๖ พบว่า ผูุ้ทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถูพลาสติก โดยใช้พื้นที่เดียวกับนางพรพิมล กลิ่นภักดี และนายนิพนธ์ เทพนม มีความสัมพันธ์เป็นเครือญาติกัน ประกอบกิจการเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี โดยเริ่มทำ เป็นรายแรก สถานประกอบการมีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่ ตั้งอยู่เลขที่ ๓๔ ๕๙ และ ๓๐๐ หมู่ที่ ๘ ตำบลศาลาขาว

อำเภอเมือง...

อำเภอเมืองสุพรรณบุรี จังหวัดสุพรรณบุรี ห่างจากชุมชนใกล้สุดทางทิศตะวันออกประมาณ ๓๘๙ เมตร ทิศตะวันตกอยู่ใกล้ชุมชนประมาณ ๕๐ เมตร ทิศเหนืออยู่ห่างจากโครงการบ่อเก็บน้ำแก้มลิงสำหรับเก็บน้ำไว้ใช้ในชุมชนประมาณ ๔๐ เมตร ทิศตะวันออกห่างจากถนนหมายเลข ๓๒๑ (มาลัยแมน) ประมาณ ๘๗๘ เมตร ภายในสถานประกอบกิจการมีอาคารโรงเรือน จำนวน ๒ หลัง คนงาน จำนวน ๖ คน มีเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก (ลูกสลัดแห้ง) สำหรับใช้ปั้นดินเผาพลาสติกให้แห้ง มีลักษณะเป็นลูกทรง จำนวน ๗ เครื่อง ขนาดกว้าง ๒ เมตร ยาว ๓ เมตร สูงจากพื้นประมาณ ๓ เมตร โดยเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก จำนวน ๕ เครื่อง ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้าต่อเครื่อง ลักษณะการทำงานของเครื่องจะประกอบด้วยสายพานเชื่อมกันหมุนรอบกับมูเลย์ที่มี ๑ ลูก ต่อชุด โดยมีมอเตอร์ขับเคลื่อน ส่วนอีกจำนวน ๒ เครื่อง ต่อกับเครื่องวิดน้ำ ขนาด ๑๑๐ แรงม้า ในการหมุนปั้นแต่ละครั้ง จะสามารถใส่ดินเผาพลาสติกได้ประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัมต่อเครื่อง มีบ่อชักล้างดินเผาพลาสติกสำหรับใช้แยกและล้างดินเผาพลาสติกจากขยะ จำนวน ๓ บ่อ มีลักษณะเป็นบ่อซีเมนต์ทรงกลม ขนาดกว้าง ๑.๒๐ เมตร ความยาวรอบบ่อ ๕ เมตร สูง ๐.๗๐ เมตร แต่ละบ่อจะมีเครื่องชักล้างดินเผาพลาสติก (เครื่องตีดินเผาพลาสติก) และชุดตะกร้อไว้สำหรับแยกดินเผาพลาสติกออกจากขยะอื่นและเป็นการล้างดินเผาพลาสติกด้วย จำนวน ๑ เครื่อง โดยใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า และมีเครื่องฟั่นสลัดแห้ง จำนวน ๑ เครื่อง ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า โดยเกี่ยวดินเผาพลาสติกจากบ่อชักล้างขึ้นมาน้ำสลัดน้ำก่อน ๑ ครั้ง ก่อนที่คนงานจะนำดินเผาพลาสติกที่ออกมาจากเครื่องฟั่นสลัดแห้งเข้าเครื่องปั้นดินเผาพลาสติก ผู้ยุทธน์ให้ข้อมูลว่า มีการชุดบ่อเพื่อใช้เป็นบ่อบำบัดน้ำเสีย จำนวน ๙ บ่อ โดยบ่อที่ ๑ - ๗ เป็นบ่อซีเมนต์ทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๑.๕ เมตร ยาว ๒ เมตร ลึกประมาณ ๑.๒๐ เมตร ส่วนบ่อที่ ๘ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๓๐ เมตร ลึกประมาณ ๓ เมตร และบ่อที่ ๙ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๔ เมตร ยาว ๔ เมตร ลึก ๒ เมตร ซึ่งบ่อที่ ๙ อยู่ติดกับโครงการบ่อเก็บน้ำแก้มลิง โดยแต่ละบ่อมีท่อเชื่อมกัน เพื่อให้สามารถไหลถึงกันได้ สภาพน้ำในบ่อเป็นน้ำเสียที่มีตะกอนผุดขึ้นมา ส่วนน้ำที่ผ่านการแยกขยะและล้างดินเผาพลาสติกแล้วจะนำกลับมาใช้ใหม่ มีการทำความสะอาดบ่อชักล้างดินเผาพลาสติกทุกวัน ลักษณะการประกอบกิจการของผู้ยุทธน์เป็นดังนี้ ผู้ยุทธน์จะซื้อขยะจากบ่อขยะที่จังหวัดนครปฐม ปริมาณ ๕ - ๖ ตันต่อสัปดาห์ โดยจะมีรถบรรทุกมาส่งให้ครั้งละไม่เกิน ๔ ตัน ราคาตันละ ๓,๐๐๐ บาท โดยขยะที่ผู้ยุทธน์ซื้อมาเป็นดินเผาพลาสติกซึ่งมีเศษดิน เศษอาหาร และของเน่าเสียปะปนมา รวมทั้งมีถุงที่ใช้ใส่ใส่ใส่ใส่และหมุดสนดปนติดมาด้วย จากนั้นจึงทำการฉีดพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อที่ขยะบนรถก่อน ๑ ครั้ง นำขยะใส่บ่อชักล้างประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัมต่อครั้ง ต่อบ่อ เพื่อแยกดินเผาพลาสติกออกจากขยะอื่นที่ปนมาและเป็นการล้างดินเผาพลาสติกไปด้วย โดยใส่น้ำประมาณ ๑๐ ลูกบาศก์เมตร ผสมน้ำยาฆ่าเชื้อ ผงซักฟอกแบบทั่วไป น้ำจุลินทรีย์ (อีเอ็ม) ปริมาณ ๑ ลิตร ในบ่อชักล้างดินเผาพลาสติกแต่ละบ่อเพื่อดับกลิ่น ซึ่งภายในบ่อจะมีเครื่องตีดินเผาพลาสติก ใช้เวลาประมาณ ๑๕ นาที ต่อการล้างหนึ่งครั้ง จากนั้นคนงานจะตักดินเผาพลาสติกที่ผ่านการล้างและสลัดน้ำจากเครื่องฟั่นสลัดแห้งแล้วเข้าเครื่องปั้นดินเผาพลาสติกใช้เวลาปั้นแห้งประมาณ ๓๐ นาที แล้วจึงนำดินเผาพลาสติกบรรจุกระสอบบรรจุไปขายที่ตำบลสระยายโสม จังหวัดสุพรรณบุรี โดยใน ๑ วัน สามารถล้างทำความสะอาดดินเผาพลาสติกได้ประมาณ ๑ - ๒ ตัน นอกจากนี้ยังพบอีกว่า บริเวณสถานประกอบกิจการมีถุงขยะขนาดใหญ่หลายใบ ภายในบรรจุขวดและแกลลอนพลาสติก รวมทั้งตรวจพบว่า มีพลาสติกที่ผ่านการบดย่อยเป็นชิ้นเล็ก ๆ หลายกระสอบวางอยู่ โดยได้รับแจ้งว่าเป็นของพี่ชายของนายนิพนธ์ เทพนม ที่รับซื้อขวดและแกลลอนพลาสติกนำมาบดย่อยโดยไม่ได้ล้างทำความสะอาด เพื่อส่งขายให้โรงงานหลอมพลาสติกต่อไป ในวันที่เข้าตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้ยุทธน์หยุดประกอบกิจการตามคำสั่งแล้วจากการสอบถามประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง จำนวน ๑๒ ราย ทุกรายแจ้งว่า ได้รับผลกระทบจากกลิ่นเหม็น บางรายมีอาการเวียนศีรษะ ทั้งนี้ ผู้แทนศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี ได้ชี้แจงเพิ่มเติมในการประชุมคณะอนุกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ ครั้งที่ ๖๐-๒/๒๕๖๖ เมื่อวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ว่า เครื่องปั้นดินเผาพลาสติก บ่อชักล้างดินเผาพลาสติก และอุปกรณ์ต่าง ๆ ผู้ยุทธน์ใช้งานร่วมกับผู้ประกอบการอีก ๒ ราย

คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้พิจารณาเอกสารหลักฐานที่ได้รับ และรายงานผลการตรวจสอบข้อเท็จจริงของศูนย์อนามัยที่ ๕ ราชบุรี กรมอนามัย แล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้อุทธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก โดยใช้พื้นที่ประกอบกิจการ เครื่องปั่นถุงพลาสติกให้แห้ง บ่อชักล้างถุงพลาสติก เครื่องพ่นสไลด์แห้ง และระบบบำบัดน้ำเสีย ร่วมกับผู้ประกอบการที่เป็นญาติกันอีก ๒ ราย คือ นางพรภิมล กลิ่นภักดิ์ และนายนิพนธ์ เทพนม มีเนื้อที่ประมาณ ๒ ไร่ ตั้งอยู่ห่างจากชุมชนใกล้เคียงทางทิศตะวันออกประมาณ ๓๘๙ เมตร ทิศตะวันตกอยู่ใกล้ชุมชนประมาณ ๕๐ เมตร ทิศเหนืออยู่ห่างจากโครงการบ่อเก็บน้ำแก้มลิงสำหรับเก็บน้ำไว้ในชุมชนประมาณ ๔๐ เมตร ห่างจากถนนหมายเลข ๓๒๑ (มาลัยแมน) ประมาณ ๘๗๘ เมตร ภายในสถานประกอบกิจการมีอาคารโรงเรือน จำนวน ๒ หลัง คนงาน จำนวน ๖ คน มีเครื่องปั่นถุงพลาสติก (ลูกสไลด์แห้ง) ลักษณะเป็นลูกกรง จำนวน ๗ เครื่อง ขนาดกว้าง ๒ เมตร ยาว ๓ เมตร สูงจากพื้นประมาณ ๓ เมตร ซึ่งเครื่องปั่นถุงพลาสติก จำนวน ๕ เครื่อง แต่ละเครื่องใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า การทำงานของเครื่องจะประกอบด้วยสายพานเชื่อมกันหมุนรอบมูเลย์ที่มี ๑ ลูก ต่อชุด ส่วนอีกจำนวน ๒ เครื่อง ต่อกับเครื่องยนต์ ขนาด ๑๑๐ แรงม้า การหมุนปั่นแต่ละครั้งใส่ถุงพลาสติกได้ประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัม ต่อเครื่อง มีบ่อชักล้างถุงพลาสติกสำหรับใช้แยกและล้างถุงพลาสติก ๓ บ่อ ลักษณะเป็นบ่อซีเมนต์ ทรงกลม ขนาดกว้าง ๑.๒๐ เมตร ความยาวรอบบ่อ ๕ เมตร สูง ๐.๗๐ เมตร แต่ละบ่อมีเครื่องชักล้างถุงพลาสติก (เครื่องตีถุงพลาสติก) และชุดตะกร้อไว้แยกถุงพลาสติกจากขยะอื่นและเป็นการล้างถุงพลาสติกด้วย ๑ เครื่อง โดยใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า และมีเครื่องพ่นสไลด์แห้ง ๑ เครื่อง ใช้มอเตอร์ขนาด ๓ แรงม้า โดยเกี่ยวถุงพลาสติกจากบ่อชักล้างขึ้นมาปั่นสไลด์น้ำก่อน ๑ ครั้ง ก่อนที่คนงานจะนำถุงพลาสติกออกจากเครื่องพ่นสไลด์แห้งเข้าเครื่องปั่นถุงพลาสติก ผู้อุทธรณ์ให้ข้อมูลว่า มีบ่อบำบัดน้ำเสีย ๔ บ่อ โดยบ่อที่ ๑ - ๗ เป็นบ่อซีเมนต์ ทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๑.๕ เมตร ยาว ๒ เมตร ลึกประมาณ ๑.๒๐ เมตร ส่วนบ่อที่ ๘ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๑๐ เมตร ยาว ๓๐ เมตร ลึกประมาณ ๓ เมตร และบ่อที่ ๙ เป็นบ่อดินทรงสี่เหลี่ยม ขนาดกว้าง ๔ เมตร ยาว ๔ เมตร ลึก ๒ เมตร ซึ่งบ่อที่ ๙ อยู่ติดกับโครงการบ่อเก็บน้ำแก้มลิง โดยแต่ละบ่อมีท่อต่อเชื่อมกันเพื่อให้สามารถไหลถึงกันได้ สภาพน้ำในบ่อเป็นน้ำเสียที่มีตะกอนผุดขึ้นมา ส่วนน้ำที่ผ่านการแยกขยะและล้างถุงพลาสติกแล้วจะนำกลับมาใช้ใหม่ มีการทำความสะอาดบ่อชักล้างถุงพลาสติกทุกวัน ลักษณะการประกอบกิจการของผู้อุทธรณ์เป็นดังนี้ ผู้อุทธรณ์ซื้อขยะมาจากบ่อขยะที่จังหวัดนครปฐม ปริมาณ ๕ - ๖ ตัน ต่อสัปดาห์ โดยมีรถบรรทุกมาส่งให้ครั้งละไม่เกิน ๔ ตัน ราคาตันละ ๓,๐๐๐ บาท โดยขยะที่ซื้อมาส่วนใหญ่เป็นถุงพลาสติก ซึ่งมีเศษดิน เศษอาหาร และของเน่าเสียปะปนมาด้วย รวมทั้งมีถุงที่ใช้ใส่ไก่สดและหมูสดปนติดมาด้วย คนงานจะฉีดพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อบนรถก่อน ๑ ครั้ง นำขยะใส่บ่อชักล้างประมาณ ๔๐ - ๕๐ กิโลกรัม ต่อครั้ง ต่อบ่อเพื่อแยกถุงพลาสติกออกจากขยะอื่นที่ปนมาและเป็นการล้างถุงพลาสติกไปด้วย โดยจะใส่น้ำประมาณ ๑๐ ลูกบาศก์เมตร ผสมกับน้ำยาฆ่าเชื้อ ผงซักฟอกแบบทั่วไป น้ำจุลินทรีย์ (อีเอ็ม) ปริมาณ ๑ ลิตร ในบ่อชักล้างถุงพลาสติกแต่ละบ่อเพื่อดับกลิ่น ภายในบ่อมีเครื่องตีถุงพลาสติกใช้เวลาประมาณ ๑๕ นาที ต่อการล้างหนึ่งครั้ง จากนั้นคนงานจะตักถุงพลาสติกที่ผ่านการล้างและสไลด์น้ำจากเครื่องพ่นสไลด์แห้งแล้วเข้าเครื่องปั่นถุงพลาสติก ใช้เวลาปั่นแห้งประมาณ ๓๐ นาที แล้วนำบรรจุกระสอบบรรจุไปขายที่ตำบลสระยายโสม จังหวัดสุพรรณบุรี โดยใน ๑ วัน สามารถล้างถุงพลาสติกได้ประมาณ ๑ - ๒ ตัน นอกจากนี้ยังพบว่า บริเวณสถานประกอบกิจการมีถุงขยะขนาดใหญ่หลายใบภายในบรรจุขวดและแกลลอนพลาสติก รวมทั้งตรวจพบว่ามีพลาสติกที่ถูกบดย่อยเป็นชิ้นเล็ก ๆ อีกหลายกระสอบวางอยู่ โดยได้รับแจ้งว่า พี่ชายของนายนิพนธ์ เทพนม รับซื้อขวดและแกลลอนพลาสติคนำมาบดย่อย โดยไม่ได้ล้างทำความสะอาดเพื่อส่งขายให้โรงงานหลอมพลาสติกต่อไป จากการสอบถามประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจำนวน ๑๒ ราย พบว่า ทั้ง ๑๒ ราย ได้รับผลกระทบจากกลิ่นเหม็น บางรายมีอาการเวียนศีรษะ ทั้งนี้ เมื่อมีประชาชนร้องเรียนต่อองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวและศูนย์ดำรงธรรมอำเภอเมืองสุพรรณบุรี เจ้าหน้าที่

ของ...

ขององค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาวและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ลงพื้นที่ตรวจสอบข้อเท็จจริง และเจ้าพนักงานท้องถิ่นใช้อำนาจตามมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ และมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ประกอบกับมาตรา ๖๗ (๒) (๓) (๔) และ (๗) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง ข้อกำหนดเบื้องต้นของการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๓๕ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๖๔ ประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การผ่อนผันให้ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและวัสดุอื่น ๆ พ.ศ. ๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๕ ผ่อนผันให้ผูุ้ธรณ์ประกอบกิจการได้ แต่ต้องป้องกันและแก้ไขไม่ให้เกิดเหตุรำคาญกลิ่นเหม็น ตลอดจนเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ให้คำแนะนำหลายครั้ง โดยออกเป็นแบบตรวจแนะนำ แต่ผูุ้ธรณ์ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ และการประกอบกิจการส่งผลกระทบต่อประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียง เจ้าพนักงานท้องถิ่นจึงออกคำสั่งตามที่ผูุ้ธรณ์นี้

คณะกรรมการพิจารณาผูุ้ธรณ์ได้ตรวจพิจารณาเอกสารหลักฐานที่ได้รับ รวมถึงกฎหมายระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเรียบร้อยแล้ว มีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การประกอบกิจการของผูุ้ธรณ์เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข ข้อบัญญัติท้องถิ่น และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนที่อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียงจนเป็นเหตุรำคาญหรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ... (๓) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายอากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือ การควบคุมสารเป็นพิษ หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (๔) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่นละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ...” มาตรา ๓๒ บัญญัติว่า “เพื่อประโยชน์ในการกำกับดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา ๓๑ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นดังต่อไปนี้ (๑) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา ๓๑ บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น...” มาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อพ้นเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการตามประเภทที่มีข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมตามมาตรา ๓๒ (๑) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๕๖” ประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ กำหนดไว้ว่า “ข้อ ๓ ให้กิจการดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ... ๑๓. กิจการอื่น ๆ... (๕) การสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้นแล้ว หรือเหลือใช้... (๗) การล้างขวด ภาชนะ หรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้นแล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่...” ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ ข้อ ๒ กำหนดไว้ว่า “ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว นับตั้งแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป” แต่ข้อบัญญัติดังกล่าวยังไม่ได้ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผูุ้ธรณ์ประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก โดยรับซื้อถุงพลาสติกซึ่งมีเศษดิน เศษอาหาร และของเน่าเสียปะปน นำมาล้างทำความสะอาดและสัลดน้ำให้แห้งโดยใช้เครื่องจักร จากนั้นนำไปจำหน่ายให้ผู้รับซื้อนำไปแปรรูปต่อ ลักษณะการประกอบกิจการของผูุ้ธรณ์จึงเข้าข่ายเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ประเภทการสะสมวัตถุหรือสิ่งของที่ชำรุด ใช้นแล้ว

หรือเหลือใช้...

หรือเหลือใช้ และประเภทการล้างขวด ภาชนะหรือบรรจุภัณฑ์ที่ใช้แล้วเพื่อนำไปใช้ใหม่หรือแปรรูป เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ ตามข้อ ๓ ๑๓. (๕) และ (๗) แห่งประกาศกระทรวงสาธารณสุข เรื่อง กิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๘ แต่ด้วยข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตราย ต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ ยังไม่ลงประกาศในราชกิจจานุเบกษา ประกอบกับข้อ ๒ แห่งข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ศาลาขาวฉบับเดียวกัน กำหนดให้ข้อบัญญัติดังกล่าวมีผลใช้บังคับ นับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ดังนั้น ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๖๕ จึงยังไม่มีผลใช้บังคับ ผูุ้ทธรณ์จึงไม่ต้องขออนุญาตประกอบกิจการต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง ประกอบกับมาตรา ๓๒ (๑) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อย่างไรก็ตาม ลักษณะการประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์มีการชักล้างถุงพลาสติกที่มีสิ่งสกปรกปนเปื้อนมา ย่อมทำให้เกิดน้ำเสีย ซึ่งผูุ้ทธรณ์ให้ข้อมูลว่า มีระบบบำบัดน้ำเสียแล้ว แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏในทางพิจารณาของคณะกรรมการ พิจารณาอุทธรณ์พบว่า บ่อดังกล่าวมีลักษณะเป็นบ่อรวบรวมน้ำเสียจากการประกอบกิจการ ไม่มีลักษณะเป็น ระบบบำบัดน้ำเสียตามหลักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อมแต่อย่างใด อีกทั้งลักษณะการประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์ ได้ใช้สถานที่ เครื่องจักร อุปกรณ์ และบ่อรวบรวมน้ำเสียเดียวกันกับผู้ประกอบกิจการอีก ๒ ราย รวมทั้งมาตรการ ในการจัดการหรือป้องกันผลกระทบเรื่องกลิ่นเหม็นและน้ำเสียยังไม่มีประสิทธิภาพ จึงทำให้เกิดกลิ่นเหม็น รบกวนจากการเน่าเสียของน้ำและสิ่งปนเปื้อนจากถุงพลาสติกที่นำมาใช้เป็นวัตถุดิบ อันเป็นเหตุให้เสื่อมหรือ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงได้ ดังนั้น การกระทำของผูุ้ทธรณ์จึงเข้าข่าย เป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ประเด็นที่สอง คำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ โดยใช้อำนาจตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ และมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ อย่างไร

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้... “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า... (๓) นายกองค์การบริหารส่วนตำบล สำหรับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล... มาตรา ๒๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้น ในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระวังเหตุรำคาญภายในระยะเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้การกระทำโดยวิธีใด เพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มี เหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือ ผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการนั้น” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิด อันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใด ใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้” เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในขณะที่ออกคำสั่ง นายมนต์เกียรติ นาคทองอินทร์ ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ศาลาขาว จึงเป็นเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีอำนาจลงนามในคำสั่งตามที่อุทธรณ์นี้ได้ เมื่อการประกอบกิจการของผูุ้ทธรณ์ก่อให้เกิดความเดือดร้อน

แก่ผู้อยู่อาศัย...

แก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียงและเข้าข่ายเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา ๒๕ (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกัน อีกทั้งลักษณะการประกอบกิจการมีการใช้สถานที่ เครื่องจักร อุปกรณ์ และบ่อรวบรวมน้ำเสียร่วมกับผู้ประกอบการอีก ๒ ราย โดยไม่มีระบบบำบัดน้ำเสียที่ถูกต้องตามหลักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อม มลพิษที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการของผูุ้ธรณ์ย่อมส่งผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้เคียงจริง ก่อนที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งตามที่อุทธรณ์นี้ เจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้แนะนำให้ผูุ้ธรณ์แก้ไขปรับปรุง โดยเข้าตรวจสอบสถานประกอบการและออกเป็นแบบตรวจแนะนำให้ถือปฏิบัติหลายครั้ง กรณีนี้ถือได้ว่า ผูุ้ธรณ์มีโอกาที่จะได้ทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ และมีโอกาสได้โต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้ว ดังนั้น คำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ จึงชอบด้วยกฎหมาย ทั้งนี้ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จึงใช้อำนาจตามมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แก้ไขข้อความในคำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ในย่อหน้าที่ ๒ บรรทัดที่ ๔ จากข้อความ “หยุดประกอบกิจการจนกว่าจะมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง” เป็น “ห้ามมิให้ท่านใช้สถานที่ในส่วนที่เกี่ยวกับการประกอบกิจการรีไซเคิลขยะและถุงพลาสติก จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้ว”

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖๖/๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม วินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์คำสั่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลศาลาขาว เจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่ ๓๔๘/๒๕๖๕ ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

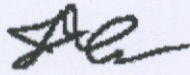
(นายอรรถพล แก้วสัมฤทธิ์)

รองอธิบดีกรมอนามัย

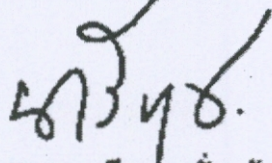
กรรมการและเลขานุการ

ทำหน้าที่ประธานกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

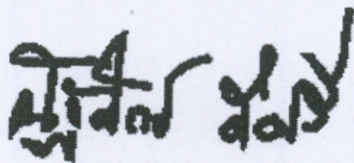
ลายมือชื่อกรรมการและเลขานุการคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์

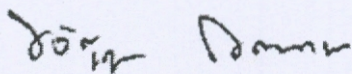
(นายพิทยา ปราโมทย์วรพันธุ์)
ผู้แทนกรมควบคุมมลพิษ
กรรมการ

(นางสาวนารีนุช กลั่นแก้ว)
ผู้แทนกรมโยธาธิการและผังเมือง
กรรมการ

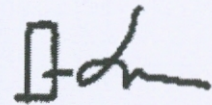
(นายณัฐศภัย์ ดีศรี)
ผู้แทนกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
กรรมการ

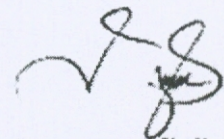
(นางขวัญฤดี ไชติชนาหวังค์)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

(นายสุนทร แก้วสว่าง)
ผู้แทนกรมโรงงานอุตสาหกรรม
กรรมการ

(นางอรัทัย หวังวิวัฒนา)
ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด
กรรมการ

(นายสมชาย ตูแก้ว)
กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ